

20. Romanje treh Slovenij

Veliko ljudi in veselo prijateljsko vzdušje je skupaj z lepim vremenom kraljevalo 3. avgusta 2008 na Svetih Višarjah na 20. romanju treh Slovenij: matične, zamejske in izseljenske. (osebni občutek: kakor na kakem uspelem Slovenskem dnevu ali obletnici Doma nekje v Bairesu).

Neuradni začetek je bil že zjutraj, ko so nekateri navdušenci z vodstvom msgr. Janeza Riharja po stari romarski poti začeli pot na Sv. Višarje. Med drugimi sta bila tudi evropski poslanec prof. Lojze Peterle in slovenski veleposlanik v Rimu dr. Andrej Capuder.

Ostali pa so dopoldne zasedli prostor za cerkvijo, kjer je dr. Tamara Griesser Pečar imela predavanje Cerkev na zatožni klopi. Opisala je križev pot, ki jo je slovenska Cerkev v XX. stoletju prehodila pod tremi totalitarizmi: fašizmom, nacizmom in komunizmom. Z obžalovanjem je potrdila, da se ta

križev pot še ni končal niti po demokratizaciji in osamosvojitvi Slovenije.

Točno opoldne pa je bila maša. V koncelebraciji z mnogimi izseljenskimi in drugimi duhovniki (iz Argentine je bil msgr. Franc Himmelreich) jo je daroval koprski škof Metod Pirih, ki je bil tudi mašnik na prvem romanju pred dvajsetimi leti. Tako pri maši kot v programu smo se ob njegovi 90-letnici rojstva spomnili pok. Vinka Žaklja, ki je mnogo pripomogel, da so ta romanja zaživela in da na Višarjah stoji Erlichov dom.

V pridigi se je škof zahvalil rojakom, ki živijo izven matičnih meja za zvestobo Sloveniji, v kateri so njihove korenine. Z njo si gradijo močne in modre osebnosti, kar danes potrebuje tudi Slovenija. Zahvalil se je za to, da so slovenski rojaki iz tujine dostikrat zgled ljubezni do domovine. Zahvala pa tudi za potrpežljivost, saj matična domovina velikokrat ne pomisli na duhovno bogastvo in drugi kulturni potencial, ki je v slovenskih skupnostih izven meja Slovenije.

Med mašo in med kulturnim programom je prepeval mešani zbor iz Ambrusa, aktivno pa so se udeleževali tudi mladi iz Argentine, ki

so se udeležili mladinske izmenjave v Kranjski Gori in na Sv. Višarjah v organizaciji Rafaelove družbe.

Prostor za cerkvijo je po maši spet oživel, kjer je — po blagoslovitvi obnovljenega Ehrlichovega doma — sledil še kulturni program, govor poslanca NSi v DZ Jožefa Horvata in številni pozdravi priznanih gostov. Predstavljena je bila tudi bogata knjiga o stvaritvah slikarja Toneta Kralja (ki je med drugim tudi poslikal višarsko cerkev) izpod peresa (no, bolj verjetno iz tipkovnice ...) Verene Koršič Zorn.

Končno je le prišel čas še za telesno hrano in za „tekoče zadeve“, ki jih je letos prispevala klet števerjanskega župana Hadrijana Korsiča. Tudi zaradi tega so besede lepo tekle in se je odtok ljudi v dolino zavlekel kar daleč v popoldne.

Kot rečeno, zelo lep dan, lepo romanje in veliko lepih srečanj. Letos je bilo zaznati tudi več romarjev iz Argentine, ki so jih bili veseli tudi časnikarji medijev, da so jim poživali programe in članke.

GB

PRVENEK NA NAŠEM ODRU

Andražev norček

Tukajšnja slovenska občila sporočajo in vabijo na krstno predstavo tridejanke „Andražev norček“. Avtor, g. Miha Gaser, je znan dolgoletni kulturni delavec v naši skupnosti. V vseh teh letih se je izkazal kot uspešen režiser in postavil na oder raznovrstne gledališke predstave, nekaj celo na prostem, (na Pristavi), ki so še zahtevnejše. Organiziral je tudi proslave, obletnice, dramatisiral po-

vestice za otroke s pevskimi vložki, in še in še. Poleg redne službe je večer za večerom potegnil z delom daleč v noč, celo na račun zdravja, a ni odnehal v svojem „konjičku“ - hvala Bogu, ki je poskrbel za naše kulturne ustvarjalce!

V tej drami pa se predstavi Miha Gaser kot avtor. Segel je v tisto neobdelano področje vaškega preprostega življenja po vojni in revoluciji. Strašne posledice sta pustili obe; ena bolj kot druga, a ne samo zaradi množičnih pobojev domoljubov - domobrancev, družin, mater še nosečih otrok, žena in deklet ... **Zlo**, ki so ga zanetili prvi aktivisti, terenci in terenke, po vaseh in zaselkih, zaznamovali vaščane z naročenimi krilaticami in hujskali ene proti drugim je sejalo sovraštvo do nespoznavne meje. Od danes do jutri si ljudje niso več zaupali. V zraku je nekaj lebdelo.

Avtor je poiskal zgodovinsko temo, resnične dogodke, ki mejijo na neverjetnost, pa so vendarle mogoči, če poznamo nekaj preteklosti. Avtor pove le par stavkov - na kratko: Zgodba se dogaja v letu 1993 v Sloveniji, na kmetih in v gozdu, kjer je postav-

ljen križ, ki nekatere vznemirja, toda se ga ne upa nihče odstraniti, kljub temu, da ga je nekdo postavil med komunistično vladno 1970 leta, ko so takorekoč že „pospravili“ z nasprotniki. Ostala je še mržnja, a ne med vsemi.

Za zdmsko literaturo to delo velik doprinos z mnogimi posledicami, saj je prikaz drame z resničnim ozadjem in tematiko silno zanimiva kot motiv za razmišljanje, ki navsezadnje seže do srca, mogoče bolj osebno brez zgodovinskih števil in statistik.

Vsekakor bo „Andražev norček“ velik in odmeven kulturni dogodek za nas in tudi za rojake v domovini. V času vseh mogočih nanizank in plehkih predstav, je resna drama ustvarjalni prvenec sodobne dramske umetnosti, kamor ga bodo uvrstili ocenjevalci tu in tam.

Mihu Gasermu čestitamo in obenem tudi želimo vztrajnega kulturnega ustvarjalnega duha še dolgo v prihodnje.

Zveza slovenskih mater in žena

Avugst 2008

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Politični opazovalci so te dni enotni v presoji, da vlada (gospa predsednica) vodi neke vrste ofenzivo, da bi znova pridobila nekaj zapravljenih slavnosti. Štirje meseci kmečkemu uporu so namreč zabeležili oster padec priljubljenosti, ki je nujno potrebna vsaki vladi, predvsem s pogledom obrnjenim na dopolnilne parlamentarne volitve prihodnjega leta.

Vse je v redu! Tak občutek je lahko imel nepoučen državljan, ko je preteklo soboto poslušal odgovore gospe predsednice na tiskovni konferenci, ki jo je sklicala v rezidenci v Olivosu. A tisti, ki vsak dan gulimo „šolske klopi“ argentinskih cest vemo, da položaj ni rožnat. Že dejstvo, da je gospa sklicala konferenco isti dan, ko so kmetje uradno otvorili svojo letno razstavo kaže, da nekaj ni v redu. Sploh ta način postopanja že postaja smešen: ko so kmetje sklicali protestni shod, je vlada isti dan nekaj ur pozneje sklicala svojo manifestacijo, da je bivši predsednik lahko „odgovoril“ na kritike. Ko poljedelci opoldne na svojem sejmu zahtevajo od vlade potrebne ukrepe, gospa popoldan razlaga, da je vse v redu in vlada skrbi za blaginjo celotnega naroda. Kljub vsem njenim naporom, ritem dogodkov narekuje družba (ne opozicija, ki tudi nemočna le gleda), vlada pa skuša prestrezati udarce krute realnosti.

Konec praznovanja. Očividno je po nekaj letih domnevne blaginje prišla ura, da se stremimo. Dekret o gibljivem davku na izvoz soje je bil (kljub nasprotnim vladnim trditvam) poizkus, kako dobiti dodatna sredstva za blagajno, ki se le prehitro prazni. To potrjujejo javna dela, ki so naenkrat zastala, in nova napovedana, ki se ne začnejo. To potrjujejo tudi provincijske vlade, ki od zvezne zahtevajo potrebna sredstva, pa jih zastonj čakajo; predvsem tiste, ki ne kažejo dovolj vdanosti do vladnih politik. Primer Cordobe je značilen. Provinca trdi, da ji vlada dolguje 1.600 milijonov pesov, kar pa v Buenos Airesu seveda zanikajo. Guverner Schiavetti (ki je bil te mesece trdno na strani kmetov) govori o maščevanju in skuša stvari urediti z različnimi ukrepi varčevanja. Začasno „obdavčenje“ visokih pokojnin (tistih, nad 5.000 pesov) je naletelo na hudo sindikalno reakcijo, poulične proteste in spopade s policijo. Provinca trdi, da je to sad infiltriranih kirchneristov, zvezna vlada to zanika. Vsekakor, spričo mizernih pokojnin večine, ki mesečno ne prejema niti 1.000 pesov, je ta protest skoraj žaljiv.

Oblačno obzorje. Ta pojav pa je opozoril še na

drugo dejstvo. Vlada je napovedala zvišanje in gibljivost pokojnin. Predvideva, da bo sredstva za to dobila iz splošnega proračuna. A da bo to izvedljivo, mora povišati prispevke za pokojninski sklad, kar avtomatično zniža sredstva, ki so namenjena provincam. Zaradi splošne stagnacije in tudi zaradi dolgomesečnega kmečkemu uporu, pa je davčna nabirka znižala svojo rast in tudi prizadeva vladno blagajno. Ogromne državne podpore raznim storitvam (transport, energija) nimajo več dobre podlage. Zato je te dni (prvič po sedmih letih) vlada dovolila povišico elektrike, ki bo prizadela sektorje višje uporabe (zvišanje do 30%), obranila pa revnejše kroge družbe, ki manj porabijo (tarifa bo ostala nespremenjena). Kot ostala področja, je tudi energetska ostala brez prave politike, kar je povzročilo, da je v zadnjih dveh letih uvoz energije (elektrika, plin, težka goriva) narasel za 161%. Žalostno je, da v petrolejskem sektorju nihče ne vložijo enega pesa v raziskave novih ležišč. Medtem ko Brazilija odkriva ogromne rezerve plina in petroleja, pri nas le črpamo, kar že obstoja, in bomo čez nekaj let morali drastično uvažati tudi petrolej.

Politični premiki. Pravzaprav ni veliko sprememb pod tem soncem. Novi šef kabineta Sergio Massa sicer na splošno vabi guvernerje in veljake na razgovore, ki pa ne prinesejo nobene rešitve stvarnim problemom. Zato ni čudno, da se je šef avtonomnega prestolnega mesta uprl prehitremu sestanku, dokler vlada stvarno ne določi predmete razgovora. „Samo za fotografijo ne“, je rekel Mauricio Macri, ki ima z zvezno vlado vsaj ducat zadev, ki se stalno pojavljajo in nikdar ne rešijo. Do sestanka bo prišlo, a z konkretnimi točkami razgovora. Medtem je pa položaj podpredsednika še vedno meglen. Predsednica ga je sicer sprejela, a po sestanku ni prišlo do poravnave. Še več, vlado je moralo zapustiti vseh osem funkcionarjev Cobosovega kroga. Že tako jih je bilo malo, če računamo, da so predvolilne obljube govorile o „sovladilni“. Kirchner sedaj skuša osvojiti simpatijo ostalih vladnih radikalov in osamiti Cobosa.

Soglasje? Te dni je na obisk prihitel brazilski predsednik Lula Da Silva. Obe državi skušata urediti medsebojne odnose, ki so na gospodarskem področju bolj podobni razmerju sovrzanika kot pa partnerjev. Nameni so dobri, vprašanje so konkretni ukrepi. Potem je prišel še venezuelski Chavez, za skupno fotografijo. Kaj več zaenkrat ne smemo pričakovati.

SLOVENCİ V ARGENTINI

PRISTAVA

„Danes je dan, ...“

Kar pomnim davnih poročil o dogodkih na Pristavi, mi vedno zveni v spominu „Pristavska družina“. Da, tako smo se poimenovali in tako doživljamo večje ali manjše praznike naše skupnosti. In blagoslov novih prostorov je velik praznik!

Kot vsako nedeljo smo se tudi zadnje v juliju ob desetih zbrali v kapeli Sv. Cirila in Metoda. Ko smo s šolskim in mladčevskim zborom peli prvo mašno pesem „Danes je dan, ki ga dal je

Gospod...“, se je pričela naša hvalnica Bogu. Med mašo, ki jo je daroval pater Alojziji Kukovića, so se oglasile tudi orgle, kitare, flavte, violine... Starejši glasovi so objeli mlade, da smo lahko rahlo okušali v pridigi razloženo božje kraljestvo že tu na zemlji. Za to so poskrbele pridne učiteljice in voditeljice ... Anka, Gabi, Lučka, Maruča, Veronika. Ob sklepu, še par

minut pogovora z Jezusom v Najsvetejšem in psalm 150 ...

Otroci in mladci so gospodu župniku podarili duhovni šopek in ga prosili, naj ga ponese tudi delegatu dušnih pastirjev msgr. Juretu Rodetu. S tem tudi oni spoznavajo, kako važen steber slovenske skupnosti so od vedno naši duhovniki.

Tako je pričel „dan, ki ga dal je Gospod“; dan, ki smo ga zelo težko čakali.

Vsa stavba čista, pobeljena od koticke do koticke, ob Prešernovem spomeniku razobešeni argentinska in slovenska zastava, cvetlični lončki polni zelenja in cvetja, lahni zvoki slovenske glasbe ... Torej, dom in ljudje svečano opravljeni, da ne govorimo o novih, svetlih prostorih, stojčih na levi strani med kuhinjo in kinčom, če gledaš proti ombuju, prav za prav proti športnemu igrišču.

Marija Zurb Čeč nas je na dvorišču nagovorila in posebej pozdravila zbrane goste, dobrotnike in prijatelje. Vsi smo bili povabljeni, da prisostvuemo trenutku, ko sta predsednik in podpredsednik Pristave, Edvard Kenda in Matjaž Čeč, slavnostno otvorila novo stavbo z že tradicionalno gesto: razvezala sta pentljo slovenskega in argentinskega traku, ki je povezoval dva stebrička. Pater pa je med molitvijo blagoslovil nove prostore v pritličju in prvem nadstropju. Nato nas je z veseljem in ponosom pozdravil predsednik, se zahvaljeval in spodbujal za naprej, saj potreb in načrtov ne manjka. Skrbni, neprespane noči, seje, važne odločitve, ure in ure dela. Vsa utrujenost se razprši če je cilj dosežen. Zadovoljstvo se je pokazalo na veselih obrazih pristavskih odbornikov, ki so

Hvala!

Hvala vsem, ki ste pripomogli in nam zaupali, da smo na Pristavi lahko toliko naredili. Sedaj imamo ime „Asociación civil Hogar Esloveno Pristava“. Prepis je že urejen in je zato Pristava last vseh članov. Ker vemo, da je slovenska šola steber naše skupnosti smo pohiteli z gradnjo treh učilnic. Tudi stranišča so ugodnejša in bolj moderna. Naredili smo polno drugih popravil in malih obnov, kar si lahko kar sami ogledate. Tudi kulturna delovanja nismo opustili, to je bilo vse objavljeno v Svobodni Sloveniji. Vemo pa, da je še veliko dela in, da navdušenja ne manjka. Imamo take prijatelje, da nas stalno spodbujajo in nam dajejo moč za nadaljnjo delovanje ...

Hvala tudi mojim zvestim odbornikom, ki so kljub boleznim ali službeni obveznosti skrbeli, da je vse odlično uspelo. Težave in skrbi so nam včasih vzele tudi spanje ampak splačalo se je, prišli smo do konca in s skupnimi močmi. Stokrat hvala za vse! ...

Pristava je naša, je slovenska! Pazimo jo! Pridružite se nam, potrebujemo vas! Delajmo skupno saj smo vsi Slovenci in kot pravi pregovor: „Vsi za enega, eden za vse!“

(Iz govora predsednika Edvarda Kenda)

ostali ujeti v raznih fotoaparatih med bučnim ploskanjem.

„Za prijatelje si je treba čas dobiti...“ Vzeli smo si čas, pokosili ob lepem pogovoru in prijateljskem vzdušju. Za hrano in pijačo so to pot skrbeli Marta, Nevenka, Irena, Karlo, Tone, ter mladi, spretni strežniki.

Prisotni odborniki in sodelavci pri gradnji

Otroci, mladi, starši, stari starši, prijatelji... pač, „pristavska družina“, vsi smo zelo veseli tega dogodka in stremimo za naslednjimi cilji zavedajoč se, da se smisel slovenskih domov lahko izrazi v geslu naših domobrancev. Branili bomo naše domove in stenam dajali življenje v jasni smeri teh vrednot: „Mati - Domovina - Bog“.

M. M. B.

Koline

V petek, 4. in v soboto, 5. julija, smo imeli na Pristavi že tradicionalne koline pod vodstvom vztrajnega Tomaža Mačka. Po opisu kupovalcev, so nam letos „ratale zelo fejsť“ zato, in ker so nam zmanjkali prešiči, bomo to ponovili v petek, 15. in v soboto, 16. avgusta tako, da bodo na razpolago v soboto popoldne. Da ne boste ostali brez njih, vam priporočam, da se jih rezervirate pri odbornikih!

Matjaž Čeč

SAN MARTIN

40. Mladinski dan

„Kamera teče ... akcija!“ 13. julija so v Slovenskem domu prižgali kamero in posneli film pod naslovom „40. Mladinski dan“. Prvi kader je mladina iz San Martina posnela v Zavodu presvetega srca Jezusa. V kapeli je g. Marjan Bečan daroval sv. mašo v zahvalo za okroglo obletnico mladinske organizacije. Mladina pa je poskrbela, da je bil ta obred res lep. Zato je z navdušenjem in veseljem zapela pesmi iz novega repertoarja. Duhovnik je navzočim in še posebej mladim pojasnil, da je življenje tekma v popolnosti. Treba je biti popoln kot naš nebeški Oče. Zaželeni cilj pa je možno doseči s spoštovanjem božjih zapovedi, s poglobitvijo v veri in s pomočjo molitve, tako da bomo lahko vsi zmagovalci.

Vendar pri športnih tekmovanjih je nemogoče, da zmagoje vse ekipe. Da bi izvedeli, kdo bo tisti dan zmagovalec tekmovanj v odbojki, so snemalci razstavili filmske pripomočke na igrišču Zavoda presvetega srca Jezusa in na igrišču slovenskega Doma. Tam so cel dan snemali zanimive in napete igre med fanti in dekleti, ki so zastopali vsak svoj dom. Opoldne je scena dobila okus po dobro pripravljenem kosilu pod vodstvom kuharice Marte Jerman in Magdalene Belec.

Popoldne so gledalci navijali pri finalu deklet, kjer je zmagala ekipa iz San Justa. Pri fantih so prvo mesto dosegli domačini, ekipa iz San Martina.

Medtem so montažerji pripravljali megaprodukcijo za najbolj pričakovan kader. Zmontirali so osvetljavo in na levi strani odra postavili veliki ekran. Na kulisah je bilo prikazano dvorišče slovenskega Doma: kapelica Marije Pomagaj in lipi. Preden se je začel novi posnetek je napovedovalka (Mihaela Podržaj) pozdravila vse navzoče gledalce, ki so bili zbrani na igrišču oz. v polni kinodvorani. Vsi so sprejeli argentinsko in slovensko zastavo, ter zapeli narodni himni. Nato je še predsednica sanmartinske mladine, Julija Kastelic, potrdila, da se splača ohraniti to skupnost in trud, ki ga mladi v prijateljstvu in skupnem delu vložijo.

Za to veliko praznovanje so se mladi iz San Martina potrudili in pripravili prizor pod naslovom „Nazaj v prihodnost“. Gledalci so opazili pred sabo znana igralca, ki sta že pred dvema letoma na istem kraju nastopala. Ta sta bila prof. Lobanja (Tomi Kastelic) in njegov asistent (Toni Podržaj). V letošnjem filmu sta si zopet želela uničiti slovensko skupnost. Prejšnjikrat jima to ni uspelo zaradi zmage superjunakov. Zato si je asistent tokrat

izmisli „mašnico časa“, podobni otroškemu vrtiljaku s streho iz dežnika, ki ju je popeljala v 60. leta. Poslala sta tudi DVD, ki so ga na ekranu predvajali. Na tem je prof. Lobanja opozarjal mlade iz leta 2008, da bo uničil mladino v njenih začetkih. Sodobna mladina je morala rešiti ta velik problem. Tudi oni

so si zamislili neko „mašnico časa“, s katero so se štirje potniki vrnili v preteklost. Tam sta že bila zlobna igralca preoblečena, da bi ju ne prepoznali. Dosegla sta, da so se mladi skregali, fantje so se pretepali in zaljubljeni par se je razšel. Ravno ko je mlada dekle žalovala, ker je njen fant hodil z njeno najboljšo prijateljico, so prišli na pomoč potniki iz prihodnosti. Dokazali so, od kod prihajajo, in razložili njej in mladini iz leta 1968, da je vsega tega kriv hudoben profesor. Da bi preprečili namene tega človeka, so mladi pripravili Mladinski dan, kjer so tudi zaplesali ples iz tistih časov. Tako so pokazali, da se lahko nadaljuje s tradicijo le s skupnim delom. Potem pa so poslali oba zlobneža preko mašnice v prazgodovino, da bi se nikdar več ne vrnili. Potnikom se je pa že zelo mudilo nazaj v prihodnost in so se vrnili, ko se je začel kulturni del 40. Mladinskega dne. Folklorna skupina, ki jo vodi Ani Resnik, je prikupno zaplesala slovensko polko. Na zadnji sliki so se uvrstili vsi igralci in sodelavci tega filma. Na njem je tudi dokumentiran trenutek, ko so se mladini pridružili vsi, ki so nekoč bili člani mladinskih organizacij in so vsi skupaj zapeli Mladinsko himno.

Ta film je bil uspešen, ker je pri njem sodelovalo zelo veliko ljudi: režiserja: Leli Podržaj in Dani Leber, ki sta tudi napisala scenarij; Vera Podržaj (lektoriranje); grafična oblikovalka, Gabriela Petkovšek; producent, Marjan Belec; Dani Žagar (oblikovanje značkov); Lučka Kastelic (priprava rož) in Marjana Petkovšek Kocmur (sestava raznih plakatov).

Film je spadal pod žanr: komedija, saj je spravil v smeh vse gledalce. Ti so ostali v prijetni družbi, kot se dogaja po slavni premieri hollywoodskega filma. „40. Mladinski dan“ je dosegel najvišjo oceno in je primeren za vse starosti, ker prikazuje sadove ne-sebičnega dela in truda.

Tisti pa, ki ste ta film zamudili, ga lahko samo še najamete pri odbornikih mladine iz San Martina ali pa počakate in si drugo leto v živo ogledate novega.

SP

SAN JUSTO

Plesni večer, po naše!

V nedeljo, 27. julija zvečer nas je folklorna skupina Mladika povabila na srečanje slovenskih folklornih skupin, in tako proslavila svojo peto obletnico delovanja v Našem domu. Ob vходу smo dobili lepo pripravljene programe (oblikovanje Veronika Kržišnik), ki so naznanjali kar devet plesnih točk v izvedbi skupine mladih iz Lanusa, folklorne skupine „Maribor“ iz Carapachaya, folklorne skupine „Pristava“ in gostiteljske skupine Mladika.

Na dvorišču Doma je bil pripravljen velik oder, okoli in okoli okrašen s cvetjem. V ozadju je bila risba plesnega para ter argentinska in slovenska zastava. Okrogle mize na dvorišču so vabile, da se posedemo. Oglevali smo si ročna dela pri stojnicah in na razstavi, delo slovenskih umetnikov in izdelovalcev.

Gregor Modic je imel na skrbi predstavo srečanja folklornih skupin in posameznih plesnih točk. **V Argentini plešemo po naše!** je bilo geslo večera, in namen, da doživimo slovenske ljudske plesne v prijetnem duhu, je bil povsem dosežen.

Mici Malavašič Casullo je v imenu Doma pozdravila navzoče, prav posebno pa folklorno skupino Mladika. Pod vodstvom prof. Mirjam Mehle Javoršek že pet let skrbi za veselje do spoznavanja slovenskih plesov v mlajših in mladih srcih.

Začeli so se nastopi. Pred vsako plesno točko nam je Gregor Modic na kratko opisal zgodovino folklorne skupine in značilnosti pokrajinskega plesa, ki so ga potem predstavili. Na platnu so se pa prikazale slike čudovitih krajev Slovenije, od koder je bil vsak ples, ter slike folklornih skupin.

Prvi so priplesali na oder najmlajši iz folklorne skupine Mladika. Prizor je vseboval prekmurske, dolenske in ljudske pesmi. Velika skupina (skupaj 33 otrok iz Balantičeve šole) se je odlično odrezala na odru. Pokazali so, kako razigrani in sproščeni so ljudski plesi. Na obrazih je vladal nasmeh; svoje uživanje ob plesu so prenesli na publiko.

Drugi na vrsti so bili mladi iz Slovenske vasi z gorenjskimi plesi. Skupino, ki se je prvič predstavila leta 1969 v Hladnikovem domu, vodi že dolga leta Bogo Rozina. Štirje pari so sproščeno zaplesali in uprizorili ob narodnozabavni glasbi. Dokazali so, da je Valvazor dobro opisal Gorenjce, saj so jim noge prav malo mirovale!

Naslednja na odru je bila skupina Maribor, ki deluje že 14 let. Vodi jo Ani Senovršnik Resnik. Iz repertoarja so

predstavijo na Veselici narodnih plesov na slovenski Pristavi. To pot nam je skupina petih parov prikazala belokranjske plesne z veliko sigurnostjo na odru ter z značilnimi in raznovrstnimi koraki tega plesa.

Sledil je kratek odmor in takoj po predstavitvi je zopet prišla na oder starejša skupina Mladike. Odločno in živahno so pokazali ples iz Razkrižja in okolice (severovzhodni del Slovenije, kjer se „križajo“ Štajerci, Prekmurci in hrvaški Medmurci. Plesi so seveda pod vplivom te „mešanice“).

Skupina Maribor iz Carapachaya

Folklorna skupina Maribor je sedaj predstavila ples ljubljanskega predmestja, ki so jih pred prvo svetovno vojno plesali v okoliških vaseh Ljubljane. Zopet so pokazali kako obvladajo oder in z veseljem zaplesali.

Nato je skupina Pristava potovala na Gorenjsko in nam podala svojo podobo o gorenjskih plesov, kjer niso manjkale spretnosti igre s klobuki.

Pravi jubilanti tega večera so imeli na skrbi zaključek plesnih točk. Kot otroci so pred petimi leti za državni praznik v Balantičevi šoli prvič zaplesali pod vodstvom prof. Mirjam Mehle Javoršek. Tako je nastala skupina Mladika, ki se je potem predstavila v Buenos Airesu, Bariločah in Rosariju, z naraščajočim številom plesalcev. Trideset, sedaj mladcev in mladih, je pristopilo na oder. Predstavili so rezijanske plesne v svoji pravi podobi. Z nasmejanimi obrazi in pripravljeni uživati s plesom, so koordinirano menjavali plesne korake.

Za konec pa so vse skupine prišle na oder in pozdravile publiko, ki je pri vsakem plesu močno ploskala in tako nagradila njihov trud pri dolgotrajnih vajah. Vsi, plesalci so skozi cel večer uspešno pokazali narodno izročilo v nošah in značilnih folklornih plesih slovenskih pokrajin.

Sledile so zahvale skupinam in njihovim voditeljem: Ani Senovršnik Resnik za Maribor, Marcelo Carte in

Veseli pari iz Slovenske vasi v Lanusu

Adrijana Ahčin za Pristavo, Bogo Rozina za mlade iz Lanusa ter Mirjam Mehle Javoršek, Lučka Groznik in Berni Juhant za Mladiko.

Prav tako lepa hvala vsem, ki ste razstavljali na stojnicah vaše delo: sestre Bogataj, Fernando Dagostin, Marjan Grum, Ani Klemen, Tončka Koželnik Malalan, Marija Krajnik Štrubelj, Anica Mehle, Alenka Smole Bokalič, Anka Smole Kokalj, Irena Smrdelj, RAST 38, Regina Truden Leber, Božo Urbančič, Monika Vitrih Koželnik, Pavla Zupanc Tomažević, Alenka Zupanc Urbančič in Anica Zupanc Zakrajšek.

Nazadnje še posebna in pristrana zahvala vsem, ki ste pripomogli k temu večeru pri organizaciji, pripravi prostora, dobrote za večerjo, luči, zvoku in vsem tistim, ki ste odkritosrčno, nesebično in dobrovoljno nudili svojo pomoč, da je večer lepo izpadel. „Bog plačaj!“ pa naj gre za vse pridne roke, ki so omogočile, da je skupina Mladika (v vseh treh stopnjah) imela nove obleke s

G. JOŽE RAZMIŠLJA

Jezik

(Jakobovo pismo 3. poglavje)

Jezik je majhen ud, eden najmanjših v človekovem telesu. Je kakor ogenj, ki zažge ves gozd. Omadežuje vse telo. Ne more ga ukrotiti noben človek. Z jezikom hvalimo Boga in z njim kolnemo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi. Iz istih ust prihaja hvala in kletev.

A danes ne govorimo o tem jeziku. To lahko ostane za drugo priložnost. Pa je tudi potrebno. Govorimo, mislimo in pišemo o slovenskem jeziku. Ta je eden od pogovornih sredstev naših odnosov.

Morda lahko rečemo, da je eden najlepših. Ni sicer eden od svetovnih jezikov. Morda je zelo težak, a je naš, slovenski. Je naša odlika, kakor je slovenska narodna himna, narodna noša ali slovenska zastava. Mirno lahko postavimo slovenski jezik na isto višino. Tako, kot sta nam sveta himna in zastava, enako naj nam bo tudi jezik.

Prvi, ki smo ga dolžni znati in govoriti ter pisati, smo mi starejši in potem tudi naša mladina. Vsi naj bi znali oba jezika, ker oba tudi vsak dan uporabljamo.

Hvale vredno je učenje še drugih jezikov. Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš. Nikakor pa ne smeš zapostavljati svojega jezika. Naj nam bo vsaj eden več.

Koliko se je zanj trudil na primer blaženi škof Slomšek in mnogi drugi.

Ne sme nam pomeniti kakor zakopani talent. Lahko rečemo, da Slovenijo danes občuduje ves svet. Pa tudi nas. In mnogi se hočejo naučiti še slovenskega jezika.

Če je naš slovenski čut zaspal, nam ga drugi budijo.

Naučimo se jezika, če ga govorimo, beremo in pišemo. Nikdar nam ne bo žal, če bomo poleg drugih jezikov govorili tudi slovensko. Mnogim je že žal, ko bi bili na to ponosni. Isto delo so v onem času opravili njihovi starši. In to naj gre iz roda v rod.

Veliko in še večje priznanje gre tistim staršem v mešanih zakonih.

Učenje jezika je gotovo en način izkazovanja ljubezni do otrok in do Slovenije.

Starši so iznajdljivi in v ljubezni do otrok, niso nikdar ozkih rokavov.

Folklorna skupina Pristava

pomočjo Urada za Slovence po svetu.

Srečanje je v celoti dokazalo slikovitost slovenskega naroda v različnih nošah in v kvalitetni izvedbi koreografij, ki so izražale pokrajinske šege in navade ter ponazarjale našo bogato kulturno dediščino.

Kar tako korajžo naprej!

Marta Petelin

Sanhuška Mladika v celoti

nam plesalci pokazali vzhodnoštajerske plesne s svojimi značilnostmi: vedri, oblikovno preprosti, vendar slikoviti; ples se je izmenjeval s petjem in spretnostmi igrami. Dobrovoljni štirje pari so atraktivno in živahno zaplesali.

Starejša skupina Mladike je s štirinajstimi pari predstavila gorenjski štajeriš. Iz opisa vemo, da ta ples sodi med snubitvene plesne. Sanhuška mladina se je po lanskem potovanju v Bariloche na srečanje narodnih skupin, navdušila in pričela z rednimi vajami s prof. Mirjam Mehle Javoršek.

Peta po vrsti je bila skupina Pristava, ustanovljena leta 2001. Uči jih prof. Marcelo Carte in se vsako leto

